



Abbaye Saint-Joseph de Clairval
F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Molt estimat Amic de l'Abadia de Sant Josep,

«**Q**UINA és la necessitat primordial, única, de la nostra estimada i Santa Església?», pregunta el Papa Pau VI. «Doncs és l'Esperit Sant que dona vida i santifica l'Església. Cal que l'Esperit Sant sigui en nosaltres, en cadascú de nosaltres» (29 de novembre de 1972). L'Esperit Sant és, efectivament, el nostre mestre de vida espiritual: de vegades, ens permet procedir segons el nostre parer: aleshores som com una embarcació de rem. És l'Esperit Sant qui ens orienta vers l'acció, sabent mantenir el nostre equilibri, sabent conduir la nostra vida. D'altres vegades, és Ell mateix qui ens fa tenir actituds inspirades pels seus "dons" projectats en nosaltres. Aleshores, semblen un vaixell que avança a vela quan bufa un bon vent, avancem de pressa i amb menys esforç. És el moment de permetre que la seva obra es realitzi molt millor i sense gran esforç.

L'acció pels "dons" de l'Esperit Sant és notable en la vida de la benaurada Ulrica Nisch, beatificada l'1 de novembre de 1987.

La Francesca Nisch va néixer el 18 de setembre de 1882 a Oberdorf, un poble al sud d'Alemanya. El seus pares la van tenir abans de contraure matrimoni la qual cosa va entristir fonament la seva família, profundament cristiana. No obstant, aquesta filla és ben acollida i la bategen l'endemà mateix d'haver nascut. És a l'hostal on treballa la mare on aquesta s'enamora del noi que té cura dels cavalls. Els dos joves, essent extremadament pobres, topen amb l'oposició dels pares per casar-se. Després d'aquest rebuig familiar, van pensar que amb la vinguda d'un infant tindrien el consentiment. Un any després de néixer la Francesca, l'Ulrich i la Clotilde es poden casar. S'instal·len a Unterstadion, un poble petit prop del Danubi i tindrien 14 fills dels quals només cinc arriben a ser adults. La Francesca és la gran. Poc després de néixer, fou confiada a l'àvia i a la tieta Gertrude, la seva padrina. L'estimaven molt i li van donar una educació cristiana. Als 6 anys, la Francesca torna a casa dels seus pares però li resulta difícil adaptar-se a l'ambient familiar. Molt severa, la mare, tracta durament la filla gran de 6 anys i tanmateix, ella aconsegueix amb el seu deure i roman a casa, plena d'amor i respecte pels seus pares, refugiant-se en la força de la pregària. Sent una especial atracció pel tabernacle i la imatge de la Mare de Déu d'una capella propera.

A l'escola d'Unterstadion, les notes de la Francesca són mitjanes però és assídua al catecisme. Després de classe, tornava a casa per ajudar en tot el que podia. «La Francesca era realment bona –dirà una de les seves

companyes—. Era de temperament serè i una mica maldestre. No pensava en ella i era molt discreta». Després del temps d'escola, torna a casa de la tieta Gertrude la qual necessita ajuda a la cuina de l'hostal que porten ella i el seu marit. La Francesca també ha de tenir cura de tres nens.

Uns receptacles

El 21 d'abril de 1895, fa la primera comunió i el mateix any, rep la confirmació. Des d'aleshores, els dons de l'Esperit Sant, rebuts juntament amb el baptisme al mateix temps que la gràcia santificant i les virtuts, desperten en ella tota la seva energia. Aquests dons són com receptacles que atrauen les inspiracions de l'Esperit Sant, com les veles que permeten captar la força del vent per a fer avançar la nau. Així doncs, l'ànima és apta per a realitzar les obres, les més perfectes de la vida cristiana amb constància i sense pena feixuga sinó amb una joia serena malgrat els sacrificis exigits per la munió de dificultats que sorgeixen. Els dons no són fenòmens extraordinaris, són capacitats especials que ajuden tant pels petits detalls com per accions importants durant la nostra vida.

L'any 1898, la Francesca va anar a viure a casa d'un oncle que tenia una botiga de queviures, a Sauggart. Rep un sou i podrà ajudar econòmicament els seus pares. No obstant, l'excés de deures carregosos sobrepassa les seves forces: ocupar-se del comerç, de la llar, dels nens encara menuts i també, de la tieta que pateix una malaltia mental. Dia rere dia, l'assetjaven les crítiques i les censures sense cap raó justificada. Tot i això, aguanta un any i se'n va a Biberach per a treballar en un forn-pastisseria. S'assabenta que el personal

alemany està més ben pagat a Suïssa. S'engresca i l'any 1901, es posa al servei de la família Morger, de Rorschach-Suïssa, on té cura de quatre infants.

L'any 1904 és tractada d'una erisipela facial tan greu que fa témer per la seva vida. A l'hospital, coneix les Germanes d'Ingenbolhl. L'any 1844, el Pare Théodose Florentini, caputxí, havia fundat a Suïssa, la Congregació de Germanes de la Creu, per a dedicar-se, amb total vocació, a l'ensenyança i a l'assistència dels pobres. L'any 1856, es crea una nova Congregació per la cura dels malalts, dirigida per Maria Teresa Scherer (beatificada pel Papa Joan Pau II). Són les germanes de la caritat de la Santa Creu que s'instal·len a Ingebohl, i aviat s'expandirien per diversos països. L'esperit de sacrifici, de pregària i la dedicació a Déu d'aquestes Germanes, impressiona la Francesca fins el punt de prendre la decisió de convertir-se en religiosa. El 17 d'octubre de 1904, entra a formar part de les Germanes de la Creu, al convent de Hegne, petita ciutat alemanya, al voltant del llac Constança. La destinen al servei de cuina, feina esgotadora que comporta sacrificis com la privació freqüent, entre setmana, de la Missa i la comunió, de la pregària comuna, i del descans. Durant la segona etapa del postulat, és enviada a una altra casa, a Zell-Weierbach. Aquí només hi ha tres religioses i la Superiora, d'edat avançada, molt patidora i que necessita ajuda. La Francesca es torna a encarregar de la cuina, del manteniment de la casa la qual cosa es nota ben aviat, i la cura dels malalts. Lluny de fer-ne un sofriment, la seva pietat s'intensifica.

La tendresa del nom de Pare

A la Francesca, la pietat li dona força continuada. Aquest do ajuda a configurar en el fons més íntim de la nostra ànima, la tendresa del nom del Pare celestial amb aquell accent del mateix JESÚS. Aquest sentit de la paternitat divina ens condueix a considerar els altres com a fills del mateix Pare: en la nostra relació amb ells, compartim la mateixa calidesa, la mateixa tendresa que amb el Pare. La consciència de ser filla del Pare, distancia l'ansietat de la Francesca, la desconfiança en front de Déu i de la seva Providència. A més a més, l'Esperit Sant li ensenya a fer del treball, una pregària. No es tracta d'un esforç feixuc per voler pensar constantment en Déu, ni d'una actitud fingida sinó d'una simple atenció per la presència de Déu, sense cap obligació. Gràcies al do de la pietat, la Francesca comprèn que JESUCRIST és el seu espòs, i se sent íntimament unida a l'Esperit Sant. Sent i cultiva, també, una gran devoció per la Mare de Déu, sant JOSEP, sant Francesc d'Assís i també, pel seu Àngel de la guarda. De fet, de menuda va tenir la visió del Àngel Guardià. Ingènua, pensa que per a tothom és igual. Quan s'adona de la seva errònia interpretació, està trasbalsada uns dies, tement que aquesta gràcia no sigui més que una il·lusió.

Cridada de nou a Hegne per reiniciar el seu noviciat, pren l'hàbit religiós el 24 d'abril de 1905, amb el nom de Germana Ulrica, pel seu pare i per sant Ulrico el qual va ser Bisbe d'Augsbourg. L'endemà mateix, torna al servei de cuina. No és el que havia somniat. El treball és dur però ella sap adaptar-se a la situació. Quan li pregunten: «Com s'ho fa per a suportar la calor del forn, encaixar les humiliacions i suportar tanta feina». Ella respon persistentment: «Per amor al Salvador, pel Salvador es pot fer tot». De vegades, la Germana Ulrica està distreta i de tant en tant, li arriba una malaventura. Una nit, que havia preparat refresc per a unes Germanes que treballaven fins tard de nit, s'oblidà de portar-los-hi. Una altra vegada, havent promès a una novícia que carregaria el forn per ella, posa el carbó per a fer foc al calaix de les cendres! Tot plegat li comporta severes observacions, però ella conserva la serenitat. «Malgrat això -diu la Germana Adama, la cap de les cuineres- no s'ofèn pas».

Bondat en la vida de comunitat

La Germana Ulrica fa la seva professió religiosa el 24 d'abril de 1907. Conduïda per l'Esperit Sant, segueix fent senzillament i humilment, vida de comunitat. Aquest entorn és una protecció contra els perills d'uns exercicis de perfeccionament espiritual, i d'una pietat enganyosa; seguretat especialment necessària per a una ànima com la de la Germana Ulrica, elevada a la vida mística on hi ha el risc de perdre's en l'egocentrisme. La vida lliurada a la comunitat, no li permet cap introspecció malsana. Del matí fins al vespre, l'obediència per l'ordre, la renúncia a si mateixa, als seus desitjos, l'atenció per vetllar pels seus vots, pels desitjos i l'interès pels altres... Tot això afavoreix la caritat. Així és com ho diu l'apòstol: *La caritat és servicial i sap suportar les ofenses. No presumeix de res, no es fa la important, no fa res d'inconvenient, res per interès propi, no s'irrita, no té en compte el mal* (1 Co 13, 4-5). És assídua a la pregària comuna, a la taula comuna i al descans quan les seves obligacions no la retenen a la cuina. La germana Ulrica no està contrariada. Sap riure sincerament amb les altres. Tot i això, la seva complaença interior roman en la contemplació: «Sí –escriu en les seves notes privades–, fins i tot em costa recitar el breviari. Em sento sempre atreta per la quietud de l'amor». Es deixa guiar doncs, pel do de la saviesa que il·lumina l'ànima, que li permet assaborir les coses de Déu del qual gaudeix les il·limitades perfeccions: la vida trinitària, la misericòrdia, la justícia, l'eternitat, la senzillesa, etc.

L'endemà de la declaració pública del seu compromís diví, la Germana Ulrica es enviada a Bühl –Alemanya-. Allà s'ocupa de la cuina de l'hospital on hi troba una serventa tossuda, malcarada i de mal suportar, que treballa a la cuina, també. Causa dificultats continuades a les religioses, afegit a la sobrecàrrega

de la feina. Contra tot pronòstic, la Germana Ulrica aconsegueix viure en pau amb ella mateixa, sabent cedir o bé preveure sàviament les dificultats. És un veritable alleujament per a la Superiora. La Germana Ulrica sap, amb un encert sorprenent, trobar el moment oportú, la paraula justa, fer el que cal fer gràcies al seu do per aconsellar. Això perfecciona la virtut de la prudència i fa possible que la persona sigui capaç de veure-hi amb justícia, de distingir, en casos determinats, què és bo per si mateixa i per les altres persones. Aquesta és la seva actitud, començant pels actes més rutinaris, els més habituals.

Un dia, li pregunten sobre el tema de la seva meditació, i ella respon: «Els atributs de Déu. El que més estimo, és contemplar la senzillesa divina». La seva intel·ligència, rebuda com un do, perfecciona la seva fe i li permet penetrar fonament en els misteris de Déu i entre línies, trobar el sentit de les paraules de l'Esclat. Percep, notablement, el sentit profund del Sant Sacrifici de la Missa que és per a ella «la gran acció de la gràcia, i el sacrifici de suplicar amb la humilitat més elevada i més potent, la més gran joia i el més gran benestar». «Ella, parlava dels atributs divins d'una manera tan sublim -explica una de les Germanes- que amb el meu feble entendre, no podia comprendre-ho i estava més que sorpresa: d'on treia tanta ciència una Germana de tarannà tan senzill?»

Una serenitat sorprenent

El mes d'octubre de 1908, traslladen la germana Ulrica, a la casa Saint Vincent de Baden Baden de la que la Germana Bonaventura en seria la Superiora. Persona capacitada, enèrgica, meticulosament exacta i que genera autoritat en les altres. A mesura que aprèn a conèixer la Germana cuinera, és convenç del poc comú de la seva virtut. La Germana Ulrica treballa sota la direcció d'una altra Germana la qual no té cap control sobre si mateixa. Tot sovint es mostra aspra amb les altres, i té tendència a l'alcoholisme. La senzillesa de la Germana Ulrica l'irrita i li genera gelosia per la veneració que li tenen les noies joves que treballen a la cuina. Un dia, la humilia cruament en un dels seus esclats d'irritació. Ella calla però no pot evitar les llàgrimes. Marxa discretament per refugiar-se a la capella. Poc després, torna amb les galtes humides encara però amb la expressió facial encalmada i somrient. Una Germana, testimoni del incident explica: «Hagués renyat a la Germana Ulrica per deixar-se maltractar i no reaccionar. Jo, en aquesta situació, hagués estat capaç d'estabornir a qui m'hagués humiliat». La Superiora diu: «Si la Germana Ulrica no hagués rebut les gràcies distingides, no hauria pas pogut aguantar les grans proves amb una serenitat tan sorprenent». El seu do de la força de caràcter és evident. Aquesta força ens ajuda a dur a terme perfectament les obres quotidianament, malgrat les dificultats i els obstacles. La força del

caràcter preserva l'ànima dels moviments desordenats, de les passions sense sentit, sense objectiu, de la manca de perseverança per la orientació envers el bé. Sense ell no podem superar un defecte, ni podem tenir una vida cristiana perfeccionada. No seriem mestres en l'art de sacrificar voluntàriament el nostre temps, la nostra salut i la nostra vida per fidelitat a la nostra vocació, sigui quina sigui. El do de la força comunica, tot sovint, un vigor i una tenacitat que sobrepassen les possibilitats humanes. Un exemple: els màrtirs.

La Germana Ulrica pateix intensos mals de cap, i un refredat li genera una sinusitis purulenta. La intervenen i el seu coratge l'ajuda en la recuperació. No tarda a reincorporar-se a la cuina. Ella està convençuda de que si es confia en Déu i la seva ajuda, no ens sentirem mai abandonats. També diu que «Reptar-se a si mateixa i la confiança en Déu, és el millor». En la llum de la contemplació, s'aprèn el valor de la humilitat i de la humiliació. La Germana Ulrica comprèn clarament que les múltiples ocasions de ser censurada o renyada, tenen raó de ser segons el fer de Déu. Són abans que res, un mitjà d'unió més íntima amb JESUCRIST, qui també va sofrir cruelment.

Petites atencions

Dòcil i joiosa, la Germana Ulrica manté la moral més alta que totes amb divertides rèpliques a les situacions. Ensenya càntics bonics a les noies joves que té al seu càrrec a la cuina i de vegades, fins i tot balla amb elles. El seu amor per l'ésser humà es manifesta notablement envers una treballadora ben dissortada, la Gusti. De ben jove ha treballat en un hostal on ha conegut un seductor. Queda embarassada i abandonada. Torturada per l'angoixa i el desesper, ha tingut un infant al qual va llençar a una fosa. Condemnada a tres mesos de presó, obté la llibertat vigilada, gràcies a la seva bona conducta. Les Germanes de la Santa Creu l'han acollida però l'entorn la vigila i li fa el buit. La Germana Ulrica, al corrent d'aquest cas, comença a tenir cura d'ella i sent per la jove un afecte especial. L'afer és difícil perquè la jove serventa projecta una aversió implacable envers tothom. La Germana Ulrica prega i ofereix a Déu les seves humiliacions i els sofriments quotidians, per la conversió de la seva protegida. Poc a poc, gràcies a les petites atencions, somriures, paraules reconfortants, la Gusti va amorosint el seu tarannà fins a ser sociable. Diu la jove serventa: «La Germana Ulrica m'ha donat una ànima nova».

La Germana Ulrica expressa així un dels seus patiments: «Malgrat les nombroses gràcies, sempre hi han els defectes». Es tracta de mancances sovint ocultes a la mirada dels altres: pecats de feblesa, d'omissió, de precipitació, deguts a la fragilitat humana. La Germana Ulrica escriu a una altra religiosa: «Es pot plorar, s'ha de plorar pels pecats però no s'ha de perdre el coratge i

tornar-se temerosa. Totes les faltes són causes que tenen els seus efectes». Està impregnada del do del temor a Déu. Es tracta del temor de displeure'l i de perdre el seu Amor. És un sentiment viu de la Santedat de Déu que penetra en l'ànima amb totes les seves facultats, i fins i tot, en el cos amb els seus sentits, generant en la persona una aversió al pecat. La Germana Ulrica implora la misericòrdia per tots els pecadors: «Oh, cor bondadós de JESUCRIST, salva'ls! Guareix el teu poble! Si jo els pogués fer estimar el teu Amor i fer-los-hi sentir la teva intensa sed!».

Torno a casa

L'any 1912, la Germana Ulrica s'afebleix estranyament i uneix totes les seves forces per a continuar treballant. Un examen mèdic diagnostica una tuberculosi avançada. La pacient no sembla sorpresa. La Superiora li retreu haver silenciada la seva malaltia, i ella li respon: «Torno a casa. La nostra pàtria és allà dalt i no pas aquí baix. Moro perquè ha arribat la meua hora». Aquesta conscienciació per la pàtria celestial li fa dir: «No cal preocupar-se més per la vida futura. La vida terrenal és temporal i la mort serà la vida eterna». Il·luminada pel do de la ciència, la Germana Ulrica ha pres consciència de la brevetat de la seva vida, de la petitesse de les coses terrenals, de la impotència per a fer content el nostre cor, àvid del veritable benestar. Ha comprès la poca consistència de tot el que engresca l'ambició de les persones: els diners, els honors, la ciència, inclosa la "santedat". Tanmateix, aquesta convicció brota de la transcendència de l'ésser humà, pel do de la ciència; també la capacitat de saber veure en els altres la bellesa, la bondat, el valor que Déu hi ha posat. El do de la ciència

vesteix de puresa la mirada i fa veure als altres el reflex de la bondat, la saviesa, la bellesa i la santedat del Creador. L'ésser humà, feble per si mateix, esdevé una motivació per arribar a Déu. Per la Germana Bonaventura, la pregària de la Germana Ulrica «tenia una semblança amb sant Francesc que veia Déu a través de tota la creació».

Hospitalitzada, la Germana Ulrica és objecte de cures molt concretes. A les persones que li fan visible la seva simpatia, ella respon somrient: «Quan sigui al paradís, prepararé per vosaltres». Amb el seu bon humor de sempre, troba la manera de descriure el seu nou estat: «Ara porto bona vida, igual que els pacients que venen a refer-se: menjar bé, passejar i dormir!». El mes de setembre de 1912, els metges demanen el seu trasllat a Hegne. Allà, se li priva de la direcció espiritual i li costa molt d'assumir-ho. Diu: «No tinc ningú amb qui parlar de la meua vida interior. Ara no tinc cap consol ni diví ni humà, i és molt dur». Per a ella, un altre sofriment és la temptació de creure que tot el que ha viscut amb el Senyor, no era més que una il·lusió projectada per l'enemic.

Passa els seus últims dies preguntant continuadament, i el Rosari sempre a les mans. Quan la tos la sacseja repeteix: «Tot pel meu estimadíssim Senyor». El 8 de maig de 1913, al vespre, una infermera se li apropa per saber si li manca quelcom. Al mateix temps, a la habitació del costat, una Germana esclata amb un violent atac de tos. La Germana Ulrica diu: «Atengui primer a aquesta altra Germana». Quan la infermera torna, el cor de la Germana Ulrica ja havia deixat de bategar per sempre més.

Deia Joan Pau II que «la Doctrina sobre els dons de l'Esperit Sant, genera una disciplina de vida espiritual molt útil per orientar-nos envers un diàleg continu amb l'Esperit Sant, i una confiança absoluta i amorosa per la seva direcció. Per aquesta raó fonamental hem d'estar a l'uníson amb Ell» (3 d'abril de 1991). Demanem doncs a la benaurada Germana Ulrica, d'encomanar-nos una gran docilitat i un criteri afinat per a saber conduir les nostres vides, per l'acció de l'Esperit Sant. Que Maria, la Reina de tots els sants, Mare i refugi dels pescadors, faci nostra aquesta gràcia.

Amb aquests sentiments, els monjos us desitgem un bon estiu a tots.

Dom Antoine Marie
o.a.b.

Ajudes:

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
 - Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
 - Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>
- Fax: 03 80 96 25 29 - E-mail: abadia@clairval.com - <http://www.clairval.com/>